

P. ST. POLENČAN:

Veverica.

Takrat, ko sta še Adam in Eva živela v raj, so bile tudi vse živali okolo njiju. Živali pa so bile dobre kakor človeka. Sedaj tako krvoločni tiger je pohlevno skakal okolo Adama in Eve, in volk je prijateljsko mulil zraven koze travo.

Nekega dne pa sedi veverica sredi dvorišča. Njen takrat še ne košat, temveč mišjemu podoben rep, ji je stal pokonci. K nji priskaklja zajček. Misleč, da štrli iz zemlje vejica, začne glodati — veveričin rep. Veverica zakriči in odskaklja k Stvarniku, se pri- toži čez zajčka ter prosi Boga, naj ji ustvari drugačen rep.

Stvarnik ugotovi njeni želji in ji ustvari nov — košat rep, kakršnega ima še dandanes. Zajček bi pa tudi sicer ne mogel načeti veveričinega repa, ker ga veverica ne počaka več, ampak vedno veselo skače z veje na vejo.

Naš ded.

Naš ded pa živček so našgali,
naš ded pa v gozd so se podali,
da kukavico slišijo.

Pa komaj prišli so na griček,
jih že povpraša droben ptiček:
„Oj, srebrolašček, kam pa, kam?“

„Kako si radoveden, ptiček!
I, tjakaj v bukov grem gozdček,
da kukavico slišal bom.

Bom slišal, koliko napela
mi let bo ptičica vesela,
so rekli ded in šli naprej.

Pa že zakuka drobna ptička
iz bukovega tam gozdička:
kuku, kuku, kuku, kuku.

Brž dedek šteti so začeli
in dosti, dosti so našteli,
našteli do petnajst — zares!

To so se dedek nasmejali
in droben živček spet našgali,
dejali radostno tako:

„Oj, dober dan, ti drobni živček,
oj, dober dan, ti dimček-sivček,
še petnajst let te bom kadil!“

Bogumil Gorenjko.

